

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoCsp/12/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8817207586
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8817207586.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v spore žalobcov: 1/ D. D. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. XXXX/XXX, XXX XX H. U. F., 2/ Q. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. XXXX/XXX, XXX XX H. U. F., právne zastúpení Advokátska kancelária SLAMKA & Partners s.r.o., so sídlom Radlinského 1735/29, 026 01 Dolný Kubín, IČO: 50 120 000, proti žalovanému D. E., so sídlom R. XX, XXX XX R., B.: XX XXX XXX, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Marián Kurhajec, s.r.o., so sídlom Bajkalská 13, 821 02 Bratislava, IČO: 36 860 662, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, č.k. 11Csp/277/2017-243 zoo dňa 07. októbra 2020, takto

rozhodol:

I. Potvrďuje rozsudok.

II. Žalobcovi 1/ a žalobcovi 2/ priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania a dovolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„I. Súd určuje, že úver poskytnutý na základe zmluvy o medziúvere a stavebnom úvere, spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa XX.X.XXXX uzatvorený medzi žalobcami a žalovaným, je bezúročný a bez poplatku.

II. Žalobca v 1.rade a žalobkyňa v 2.rade majú voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie, v samostatnom uznesení.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 1 ods. 1, 2, 3, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 39, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy, § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, § 2 ods. 1, § 7 ods. 2, 3, 4 zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 2 zákona č. 160/215 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Uznesením č.k. 12Co/109/2019-221 zo dňa 31.03.2020 Krajský súd v Prešove ako odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vrátil vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení

rozhodnutia uviedol, že k samotnej otázke naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení má za to, že žalobcovia sa podanou žalobou môžu domáhať určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z napádanej zmluvy, a to bez potreby preukazovania naliehavého právneho záujmu. Ďalej uviedol, že niet pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcami a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským. K náležitosti zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. poukázal na eurokonformný výklad tohto ustanovenia, pričom Najvyšší súd SR rozhodol uzneseniami na ktoré poukázal, pričom od uvedených právnych názorov nevidí dôvod odkloniť sa. Ak by tak chcel učiniť súd prvej inštancie, musel by svoj odklon náležite odôvodniť. Z uvedeného tak vyplýva, že s tvrdením žalobcov v časti namietaného neúplného zistenia skutkového stavu a s tým súvisiaceho nesprávneho právneho posúdenia veci možno súhlasiť, preto neostávalo nič iné ako rozsudok zrušiť a vrátiť ho súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Úlohou súdu prvej inštancie bolo opätovne posúdiť dôvodnosť žalobcami uplatneného nároku s tým, že pri skúmaní obligatórnych náležitostí zmluvy je potrebné túto zmluvu podrobiť ex offa súdnej kontrole, t.j. posúdiť či uzatvorená zmluva medzi sporovými stranami spĺňa všetky obligatórne náležitosti vyžadované zákonom 129/2010 Z. z. pre spotrebiteľské úvery účinného v čase uzatvorenia napadnutej zmluvy, následne vo veci znova rozhodne, a samozrejme svoje rozhodnutie, prípadne odklon od ustálenej rozhodovacej praxe aj náležite a dôkladne odôvodní.

4. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie vrátane doplneného dokazovania a v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že vykonaným dokazovaním bola preukázaná nespornosť uzatvorenia zmluvy medzi žalobcami a žalovaným, pričom dlžníci úver čerpali, čo vyplýva z predložených listín a vyjadrení strán sporu, teda uvedené skutočnosti neboli sporné. Ďalej preskúmal predloženú zmluvu a priložené listiny a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Predmetná zmluva o medziúvere a stavebnom spotrebiteľskom úvere nemá všetky náležitosti vyžadované zákonom, a tvrdenia žalobcov o absencii špecifikácie splátok sú dôvodné. Po opätovne vykonanom dokazovaní a po výsluchu žalobcov konštatoval, že rozpis splátok o ktorom žalovaný tvrdí, že je súčasťou zmluvy a sú v ňom uvedené náležitosti zmluvy nie je súčasťou zmluvy, nebol žalobcami ako dlžníkmi podpísaný, nie je so zmluvou pevne spojený a žalobcovia s touto listinou pri podpise zmluvy neboli oboznámení. Podpisy dlžníkov na zmluve sú evidentne úradne overené, pričom notár, ktorý overenie vykonal pevne spojil listiny, kde došlo k overeniu podpisu. V danom prípade je nesporné, čo je možné zistiť z pohľadu na samotnú zmluvu, že rozpis splátok nebol pevne spojený so zmluvou pri overovaní, nie je súčasťou zmluvy a je osobitne dodatočne pripojený. Nie je so zmluvou neoddeliteľne spojený, nie je ani žalobcami ako dlžníkmi podpísaný, preto nemožno hovoriť, že je súčasťou zmluvy o úvere. Keďže nie je súčasťou zmluvy je teda nesporné, že úverová zmluva nemá všetky potrebné náležitosti, tak ako to tvrdia žalobcovia, preto je úver poskytnutý veriteľom v zmysle citovaných zákonných ustanovení bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na vyslovený právny názor Krajského súdu v zrušujúcom rozsudku je nesporné, že u žalobcov je daný právny záujem na určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Na základe uvedeného preto považoval žalobu za plne dôvodnú a vyhovel jej.

5. O trovách konania rozhodol tak, že žalobe bolo vyhovené v celom rozsahu, žalobcovia tak boli úspešní v celom rozsahu, preto rozhodol o nároku žalobcov na náhradu trov konania v pomere úspechu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný v celom rozsahu. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. f), h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za nesprávny z niekoľkých dôvodov. Po prvé uviedol, že zo zákona č. 129/2010 Z. z. nevyplývalo a nevyplýva, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere mala obsahovať presný rozpis amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach. Súd prvej inštancie preto nesprávne právne posúdil § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy, pričom poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7Cdo/98/2018 zo dňa 30.01.2019 z ktorého vyplýva, že úmyslom zákonodarcu nebolo, aby novo prijaté ustanovenie bolo v rozpore s čl. 10 ods. 2 smernice a v zmysle uvedeného uznesenia nemožno od dodávateľov v zmluvách žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach. Z uvedeného dôvodu bol toho názoru, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď uviedol, že rozpis splátok nebol pevne spojený so zmluvou, a preto nie je súčasťou zmluvy, pretože takéto posúdenie je v rozpore s eurokonformným výkladom, ktorý uviedol aj Najvyšší súd SR. Po druhé uviedol, že zmluva obsahovala všetky povinné náležitosti, a to aj bez priloženej amortizačnej tabuľky a súd prvej inštancie sa zameral len na tú skutočnosť, či amortizačná tabuľka bola súčasťou zmluvy a či o nej boli

spotrebiteľa informovaní. V tomto smere poukázal na znenie samotnej zmluvy o úvere, ktorú žalobcovia bez pochyby podpísali a je toho názoru, že z citovaných ustanovení zmluvy jednoznačne vyplýva, že samotná predmetná zmluva umožňuje žalobcom ako spotrebiteľom bez akýchkoľvek ťažkostí a s istotou identifikovať výšku splátok, dátumy splátok a počet splátok. Nesprávne skutkové závery tak viedli súd k nesprávnemu právnemu záveru, že z dôvodu absencie tohto údajja je potrebné považovať úver za bezúročný a bezpoplatkový. Po tretie uviedol, že amortizačná tabuľka bola predložená žalobcom spolu so zmluvou o úvere ako jej súčasť. Závery súdu prvej inštancie vôbec nevyplývajú z vykonaného dokazovania a z výsluchu žalobcov, avšak z predloženého originálu zmluvy vyplýva iná skutočnosť, a to, že žalobca 1/ podpisoval zmluvu u notára, ktorý potvrdil, že listinu pred ním podpísal žalobca 1/ vlastnoručne. Uviedol, že z jednotlivých výpovedí žalobcov nemožno dospieť k záveru, ako dospel súd prvej inštancie k záveru, že im nebola amortizačná tabuľka odovzdaná spolu so zmluvou o úvere. Poukázal na to, že žalobkyňa 2/ tvrdila, že jej amortizačná tabuľka odovzdaná nebola, ale zároveň tvrdila, že si zmluvu nečítala, teda z logiky vyplýva, že si zmluvu nečítala a tak ani nemôže hodnoverne uviesť, čo v nej bolo, resp. nebolo. Nie je zrejmé, na základe akých konkrétnych vyjadrení a tvrdení žalobcov dospel súd jednoznačnému záveru, že žalobcom nebola predložená amortizačná tabuľka. Vzhľadom na uvedené skutočnosti mal za to, že zmluva obsahuje všetky zákonom požadované náležitosti, v dôsledku čoho nemôže byť vyhlásená za bezúročnú a bez poplatkov tak, ako nesprávne uviedol súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne, alebo aby ho zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia v rozsahu 100%.

7. Žalobcovia sa k podanému odvolaniu vyjadrili tak, že nesúhlasia s odvolaním a považujú ho za nedôvodné. Uviedli, že sú toho názoru, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam, a preto nie sú dané odvolacie dôvody udávané žalovaným v jeho odvolaní. Ďalej uviedli, že sa pridriavajú všetkých skutočností preukázaných a uvedených v tomto konaní a navrhujú, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

8. Žalovaný sa k podanému vyjadreniu žalobcov nevyjadril.

9. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

12. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci

sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Odvolací súd nezistil naplnenie tejto odvolacej námietky.

13. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka nebola naplnená.

14. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

15. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcami a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená úverová zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalovaný vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobca je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

16. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie vzhliadol dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru len v jedinej skutočnosti, a to v tom, že rozpis splátok nebol súčasťou zmluvy v čase jej podpisu, ale bol k zmluve dodatočne pripojený po podpise zmluvy, teda žalobcovia s rozpisom splátok v čase podpisu zmluvy oboznámení neboli. Z uvedeného dôvodu mal za to, že spotrebiteľská zmluva nespĺňa všetky zákonom predpísané náležitosti, preto je potrebné považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. S týmto záverom sa však nestotožnil žalovaný, poukazujúc na právne závery vyslovené či už v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, alebo v rozhodnutí Súdneho dvora EÚ. Odvolací súd preto skúmal, či súdom prvej inštancie prijatý záver bol správny.

17. Odvolací súd v prvom rade poukazuje na to, že svojim predošlým rozhodnutím č.k. 12Co/109/2019-221 zo dňa 31.03.2020 vrátil vec súdu prvej inštancie z dôvodu, že ak súd prvej inštancie v tomto spore dospel k záveru o absencii náležitosti uvedenej v § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. (ďalej len „ZoSÚ“), bolo potrebné aby sa vysporiadal s prípadným odklonom od ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR v tomto smere, a zároveň, aby po vrátení veci opätovne ex offo preskúmal uzatvorenú spotrebiteľskú zmluvu, teda či v nej absentujú aj iné obligatórne náležitosti požadované zákonom. Súdom prvej inštancie po zrušení a vrátení veci nepostupoval úplne v súlade s pokynom odvolacieho súdu, pretože opätovne svoje rozhodnutie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru založil na absencii špecifikácie splátok v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona bez toho, aby náležite odôvodnil svoj odklon od ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR. Podľa názoru odvolacieho súdu, záver súdu prvej inštancie o tom, že spotrebiteľia nemali možnosť oboznámiť sa v čase podpisu zmluvy s amortizačnou tabuľkou, keďže táto bola k zmluve dodatočne pripojená bol síce správny, avšak s ohľadom na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, na ktoré odvolací súd poukazoval už vo svojom

predchádzajúcim zrušujúcim uznesení (napr. 3Cdo/146/2017 z 22.02.2018, sp. zn. 4Cdo/211/2017 z 23.04.2018, sp. zn. 3Cdo/56/2018 z 17.04.2018, sp. zn. 4Cdo/187/2017 z 23.04.2018) nemožno dospieť k záveru, že uvedený nedostatok mal automaticky za následok spôsobenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

18. Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018 výslovne uvádza, že: „28. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby. Dovolací súd v súvislosti s tým poznamenáva, že aj v zmysle Rozsudku zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny (viď bod 53 Rozsudku). Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa, a to bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy a vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 Rozsudku). 29. Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky.“ Z uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR tak vyplýva, že pre dodržanie tejto obligatórnej náležitosti postačuje, ak je v spotrebiteľskej zmluve len súhrnne uvedená výška, počet a termíny splátok, teda nie je potrebné uvedené údaje špecifikovať jednotlivito ku každej jednej splátke, pričom z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie (bod 7. odôvodnenia) vyplýva, že v zmluve boli v čase podpisu zmluvy tieto informácie súhrnne uvedené.

19. Žalobcovia vo svojom predchádzajúcom odvolaní poukázali na to, že v uzatvorenej zmluve absentujú, resp. sú nesprávne uvedené aj ďalšie obligatórne náležitosti - RPMN a priemerná RPMN, v dôsledku čoho taktiež možno taktiež dospieť k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Odvolací súd aj v tomto smere opätovne poukazuje na vykonané dokazovanie súdu prvej inštancie po zrušení a vrátení veci odvolacím súdom (bod 7. odôvodnenia) z ktorého vyplynulo, že v uzatvorenej zmluve bola uvedená priemerná hodnota RPMN spotrebiteľských úverov v SR vo výške 20,23% (uvedená hodnota bola uvedená totožne tak pre medziúver, ako aj pre stavebný úver). Žalobcovia mali za to, že táto hodnota je uvedená nesprávne, pretože podľa údajov Ministerstva financií SR zverejnených údajov o priemernej RPMN za 1. štvrtrok 2012 bola priemerná RPMN vo výške 13,80%, teda ide o údaj zjavne nesprávny, s čím však nesúhlasil žalovaný majúc za to, že v záujme lepšieho informovania klientov sa rozhodol používať vážený priemer všetkých spotrebiteľských úverov, ktorého výška je stabilnejšia a lepšie zodpovedá porovnaniu. Vo vzťahu k nedostatku tejto náležitosti v uzatvorenej spotrebiteľskej zmluve odvolací súd poukazuje na nižšie uvedené.

20. Údaj o priemernej RPMN predstavuje informatívny údaj, ktorého úlohou je poskytnúť spotrebiteľovi pri uzatváraní zmluvy okamžitú informáciu o tom, či úver ohľadom ktorého sa chystá uzatvoriť zmluvu je s ohľadom na jeho RPMN (ktorá musí byť súčasťou zmluvy) v porovnaní s obdobnými úvermi poskytovanými na trhu s úvermi výhodný alebo nie, čo môže mať rozhodujúcu váhu pri rozhodovaní spotrebiteľa o akceptácii podmienok navrhovaných dodávateľom. Dodávateľ musí v zmluve uvádzať priemernú hodnotu RPMN na príslušný spotrebiteľský úver, ktorá má byť platná ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 ZoSÚ za príslušný kalendárny štvrtrok platnou priemernou hodnotou RPMN na príslušný spotrebiteľský úver, pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty RPMN za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota RPMN na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok. Predmetná zmluva medzi sporovými stranami bola uzatvorená dňa 19.06.2012, pričom podľa údajov zverejnených na stránke www.mfsr.sk bola priemerná RPMN pri ostatných spotrebiteľských úveroch neuvedených v r. 1 až 5 vo výške viac ako 6.500,- Eur s trvaním od 10 rokov v 1. štvrtroku 2012 vo výške 13,80%, ako správne uviedli žalobcovia. Z uvedeného teda možno konštatovať, že v zmluve uvedené priemerné RPMN vo výške 20,23% neboli správne, čo má za následok skutočnosť, ako keby v zmluve uvedená ani nebola. Predmetný úver je preto potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov podľa ust. § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ.

21. Odvolací súd poukazuje na to, že zmyslom uvádzania priemernej RPMN v zmluvách o spotrebiteľských úveroch je to, aby mohol spotrebiteľ pri uzatváraní zmluvy jednoducho porovnaním RPMN jeho úveru a priemernej RPMN v obdobných úveroch na trhu vyhodnotiť, či predmetný úver je alebo nie je preňho výhodný. Nesprávne uvedenie priemernej RPMN je vážnym porušením zákona a má vplyv na vznik možných pochybností o rozsahu záväzku. Nesprávne uvedenie priemernej hodnoty RPMN má pritom rovnaké dôsledky, ako keby priemerná hodnota RPMN nebola uvedená vôbec. Odvolací súd zároveň zdôrazňuje, že ak žalovaný ako veriteľ uviedol v spotrebiteľskej zmluve vyššiu hodnotu priemernej RPMN ako bola v skutočnosti, uviedol tým spotrebiteľa do omylu, že poskytovaný spotrebiteľský úver je v podstate oveľa výhodnejším ako prípadné iné obdobné spotrebiteľské úvery poskytované na trhu. Žalovaný uviedol, že v spotrebiteľskej zmluve uviedol vážený priemer priemerných hodnôt RPMN za všetky typy spotrebiteľských úverov, avšak ZoSÚ v prípade uvedenia obligatórnej náležitosti - priemernej RPMN výslovne ustanovuje, že je potrebné uviesť priemernú hodnotu RPMN na príslušný spotrebiteľský úver, nie vážený priemer na všetky typy spotrebiteľských úverov. Už len z gramatického výkladu uvedenej požiadavky stanovenej ZoSÚ tak vyplýva, že postup žalovaného v tomto smere nebol správny, čím spôsobil to, že poskytnutý úver je postihnutý sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti.

22. Odvolací súd záverom ešte poukazuje na to, že sporové strany v zmysle § 382 C.s.p. nevyžýval na vyjadrenie sa k inému právnomu posúdeniu, pretože súd prvej inštancie aplikoval na predmetný prípad správny právny predpis (§ 9 ods. 2 ZoSÚ), pričom z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie dospel odvolací súd k záveru o potrebe potvrdenia odvolaním napadnutého rozsudku, avšak z iných právnych dôvodov. Odvolací súd v tomto smere poukazuje aj na komentár k § 382 C.s.p. - Civilný sporový poriadok, komentár doc. JUDr. Marek Števec, PhD. a kolektív, nakladateľství C.H.Beck v Prahe, 2016, strana 1270-1273), z ktorého vyplýva totožný záver: „Podľa názoru niektorých autorov, s ktorými sa zásadne možno stotožniť, postup podľa ustanovenia § 382 neprichádza do úvahy, ak sa odvolací súd rozhodol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť, ale z iných právnych dôvodov. Výsledok konania je totiž totožný s výsledkom konania pred prvoinštančným súdom a v takom prípade by bolo zložené vyvodzovať zo zmeny právnej kvalifikácie situáciu, v ktorej došlo k odňatiu možnosti konať pred opravným súdom.“

23. Správny je aj výrok o trovách konania.

24. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

25. O nároku na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 3 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že v dovolacom konaní boli úspešní žalobcovia, keďže dovolací súd vyhovel ich dovolaniu. Rovnako boli žalobcovia úspešní aj v odvolacom konaní, keďže odvolanie žalovaného nebolo dôvodné. Z uvedeného dôvodu tak možno konštatovať úspech žalobcov tak v odvolacom ako aj dovolacom konaní, preto odvolací súd im priznal na náhradu trov odvolacieho konania a dovolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov odvolacieho a dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 C.s.p.). Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 C.s.p..

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolať musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).